

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

LA MACANA

TEMPORADA
2020/21

PINK UNICORNS

Un home i el seu fill adolescent comparteixen escenari en una peça enèrgica, tendra i divertida, en què exploren les relacions i les diferents etapes de la vida sota la premissa de les grans diferències intergeneracionals, determinades principalment per la tecnologia i la nova manera dels joves de comunicar-se a través de les xarxes. La cerca dels punts en comú ens presenta un espectacle en el qual, a través del cos, s'estableix el diàleg entre pare i fill. Aquest nou treball de La Macana està dirigit pels coreògrafs Caterina Varela i Alexis Fernández en col·laboració amb el coreògraf franco-algerià radicat a Alemanya Samir Akika.

La companyia La Macana, resident a Galícia, va ser formada l'any 2009 per la ballarina, coreògrafa i productora gallega Caterina Varela i pel ballari i coreògraf d'origen cubà amb renom internacional Alexis Fernández. Les seves peces comptem amb un potent material físic i una poètica acurada.

Creació Caterina Varela, Samir Akika
i Alexis Fernández

Interpretació Alexis Fernández
i Paulo Fernández

Escenografia Tilo Schreieck

Il·luminació Afonso Castro

Direcció producció Caterina Varela

Producció La Macana

Coproducció AGADIC – Agència Gallega
d'Indústries Culturals, Theater im
Pumpenhaus i Theater Bremen

22 I 23 D'OCTUBRE
20 H / SALA MAC
DURADA 70 MIN

PROPERES ESPECTACLES

24 i 25 d'octubre
NAÏF PRODUCTION
Des gestes blancs

Del 14 al 22 de novembre
EL MÉS PETIT DE TOTS

© Jörg Landsberg

“El fons de pantalla del telèfon mòbil del meu fill és un unicorn rosa. A la meva època, essent jo adolescent, el rosa el mantenia lluny, dels unicorns no n’havia sentit a parlar i els telèfons mòbils no existien.”

Alexis Fernández 'Maca'

Una colla famolenca de nous dogmes fa temps que ens posa al dia dels estralls del Patriarcat i que es lliura a l'allau de xerrameca de les censures retroactives. En la seva fidelitat al conjunt de simplificacions –la idea de Patriarcat– del qual dedueixen tots el mals del món i de la seva història, els puritans d'última generació no diuen substancialment res del problema atàvic de la Paternitat, que era i continua essent un entorn d'incerteses, un doll de precarietats dialèctiques i *non sequitur* afectius. Mentre definien la maternitat com a axioma visceral, rerefons carnal d'una inacció prèvia o anterior a qualsevol articulació d'una història, d'un llenguatge, d'una identitat, els antics romans almenys van tenir la prudència cínica de caracteritzar la paternitat com un teorema encara per demostrar, una partida encara per jugar, una aposta biològica perduda a priori: «*pater semper ignotus*», deien. El patriarcat es va afirmar, en tot cas, per apuntalar el castell de cartes d'una paternitat sempre dubtosa amb tot un reguitzell de lleis, fantasies de descendència i procedència, deliris patrimonials: subjectar l'esport de risc, el joc vertiginós de la paternitat, a un ancoratge massiu de seriositat i normativitat, amb resultats inesperats i de vegades paradoxals. El que els actuals revisors de la dominació masculina no saben veure és que el Patriarcat l'únic que va fer va ser complicar existencialment i debilitar ulteriorment els estatuts paternals; que ja fa vint-i-un segles que vam deixar de ser una civilització de pares per esdevenir una civilització de Fills: a voltes crucificats, ocasionalment ressuscitats, gairebé invariablement terribles, invariablement i necessàriament usurpadors. *Future lovers*, diria l'amic Celso Giménez de la Tristura: amants futurs. O amants adulterins d'un futur infal·liblement adulterat.

Així doncs, que la paternitat a dia d'avui sigui un terreny de joc més relliscós que mai, que el *pater semper ignotus* –sempre ignot– sigui cada cop més ignorant, es deu a una deificació del Fill i de la infància que va tenir com a moment àlgid la conspiració protocristiana: la secularització accelerada de les dècades recents no ha fet altra cosa que desinhibir i universalitzar aquesta idea antiga de la filiació com a dret històric i natural a la malversació. La novetat històrica no és que uns fills sense precedents juguin en igualtat de condicions amb uns pares sense precedència. La novetat històrica és que en aquest desafiament els fills decideixin, per «generositat generacional», quan deixen guanyar els seus voluntariosos, proactius i desorientadíssims pares.

Ser pare no és gairebé res. *Tornar-se pare* és un esdevenir arriscat, fet d'emocions variables, mocions eclèctiques i improvisacions exacerbades: si fos una dansa, seria alhora *contact*, *release*, *fighting monkeys* i tot el que se'ns pugui acudir en concepte de tàctiques hapticorelacions i *partnering*. Era gairebé destí que Alexis Fernández «Maca», el moure's més polifacètic –o simplement el millor ballari– de la seva generació, acabés encarnant amb el seu fill Paulo aquesta perplexitat dels pares que, mentre es pensen que eduquen els seus fills, es deixen educar per ells en un pati d'escola, i que, d'aquest joc infinit, en sorgissin dansant les contradiccions, distensions i contraccions d'un amor que no encerta ser contracte en cap moment. Fidel a un imperatiu de disseminació, el projecte poètic i pedagògic d'una companya-família com La Macana (Alexis Fernández i Caterina Varela) es bolca ara en aquesta gran cambra de jocs i accions disseminades on Maca i el seu fill Paulo desballesten enèrgicament una àmplia llista de normes didàctiques i de nous mites educacionals. O responen com poden als al·legats d'una pedagogia insomne que, com més s'obstina a prescriure receptes infal·libles a famílies inexistents, més obliga les famílies empíriques a improvisar el *graffiti* de la seva història afectiva sobre els murs inamovibles de la tradició: a revocar, tal com fan els pintors de carrer, la norma de permanència estructural inscrita en el gran edifici de la patrimonialitat.

Maca i Paulo ho fan movent-se tota l'estona en l'estranya polaritat d'un espai fet literalment d'innocència i experiència. Per part de la innocència: els inflables de Tilo Schrieck, violats i excessius, com a resum plàstic de la turgent inconsistència de l'adolescència, de la seva lleugeresa; resum plàstic, també, de la capacitat de flotació d'una generació més precaritzada que mai per les dinàmiques inflacionàries de la nova economia del desig, o del nou desig d'economia. Que potser no és l'unicorn la metàfora del bilió amb què somien els taurons, sense pares ni fills, del neoliberalisme borsari?

De la banda de l'experiència: la geometria d'una paret encoixinada i grisosa de feltre que parla de la densitat, l'opacitat, les pressions, comprensions i acumulacions –de béns i de memòria– de la vida adulta. En aquest espai polar i asimètric, entre *bubbleecture* i arte povera, es desenvolupa la cerimònia del *parental discontrol* de Maca i el seu fill, l'economia fluctuant d'una parentalitat feta d'equilibris i acrobàcies, de gestos de confiança i desafiament. No ja l'espai de poder, actes i protocols plasmat pels motlles del patriarcat, sinó un sistema de potències, gestos i accions. Menys referències i més intercanvis; menys fetixes i més tòtems; menys bucs i més eixams, dels que piquen: *un partnering* irregular i brillant en què es gasta sense miraments el capital de memòria gestual que Maca ha anat recollint mentre travessava com un corsari les incomptables companyies en què s'ha autoeducat, al seu torn, a jugar a *qualsevol* aprenentatge dinàmic, i a *jugar-se* en l'intent.

Roberto Fratini

Més informació a mercatflors.cat

CONSORCI FORMAT PER

AMB EL SUPORT DE

MITJANS COL-LABORADORS

COL-LABOREN

